

Isten képében tetszeleg a sátán

A Budapesten megrendezett CPAC Hungary (Conservative Political Action Conference) konferencia igazi huszáros megvillanás volt a nyomasztó médiafölényű balliberális gépezet ellen. Feltűnt azonban, hogy a CPAC Hungary-n a klímaváltozási (és az ökológiai) fenyegetettség kérdése alig került szóba. E tény utalhat realizmusra (annyiban, hogy a konzervatív felfogás szerint a klímaváltozás nem szerepel a világ előtt álló legközvetlenebb veszélyek sorában), de tanácstalanságra is. Rémképként egyedül a francia előadó említette; többen viszont egyenesen hókuszpókusként beszéltek róla. A klímavédelem fogalmát szóba hozók kitapinthatóan egyfajta ésszerű átértelmezésre törekedtek, azaz igyekeztek megtölteni kézzelfogható tartalommal: konkrét környezetvédelemmel.

A konzervatív döntéshozók a következtetéseiket minden ügyben (így nyilvánvalóan a klímaváltozás okait illetően is) biztos alapokra állva szeretnék levonni. Teljességgel érthető Orbán Viktor miniszterelnök úr óvatossága „a szélsőjobbról induló tudománytagadás” vonatkozásában, és abban is, hogy „meg kell adni az Istennek, ami az Istené, a császárnak, ami a császáré és a természettudománynak, ami a természettudományé.” Metafórája azonban pontatlan. Az eredeti forrásig (Mt 22:21) visszamenve szerintem inkább azt a kérdést kellene feltenni, hogy kié a természettudomány (jobban mondva a Föld-ember kapcsolat tudománya, a környezettudomány): az Istené vagy a császáré? A tudomány nyilvánvalóan nem lehet senki emberfiáé; csakis Istené. A tudományos intézményrendszer azonban sajnos a „császáré” lett... Különbözik nem állítanak, hogy a klímaváltozásnak már nem kellene kutatnia az okait, és az oknyomozó megközelítéseket nem igyekeznének folyton összemosni a nyilvánvaló áltudománnyal. A „császári” tudomány a legjobb esetben is csak advocacy science (azaz pártos érdekképviselet) tud lenni.

Mi is történt valójában? Annyi, hogy egy jelentéktelen (0,0004-nyi, azaz 0,04 %-nyi) légszennyezőt, ártatlan (sőt jótékony) nyomgázt (CO₂) kipécézték, a természethez képest elenyésző mennyiséget kibocsátó embert bűnösnek kiáltották ki, megváltásként pedig egy új világrend elfogadását követelik. A konzervatív politikusoknak az eddigieknél sokkal nagyobb figyelmet kellene fordítani a hipotézist sokoldalúan cáfoló tényekre és jelenségekre, és szkeptikusabbnak lenni a klímodellekkel kapcsolatban. Nem kellene (nem kellett volna) feltétel nélkül elhinni mindent, amit a „császári” intézményrendszerek mondanak.

A konzervatív oldal tisztességes, de naiv. A CPAC Hungary óta is egymás után születnek hangzatos és álságos dekarbonizációs javaslatok: Brüsszelben, Davosban, Stockholmban. Az ún. Európai Zöld Megállapodást célzó CO₂-kibocsátáscsökkentést (a Fit for 55-öt) az idén EU-törvényként akarják elfogadtatni. Most éppen REPowerEU (Újraenergizálni az EU-t!) néven van napirenden, és szénadón mesterkednek. A vak is láthatja, hogy a háborúra is eszközként tekintenek a „szent” cél megvalósításához. Rendezvények sora is igyekszik az embereket befolyásolni a tervezett világalakítás (a Great Reset) gyorsított elfogadtatása érdekében. Úton-útfélen klímavészhelyezettel fenyegetnek. Lássuk, miféle színvonalon teszik ezt 2022. május-júniusában.

A Világ gazdasági Fórum (WEF) május végi davosi éves összejövetelén az Éghajlat és Természet című témakör Természeti akciók pályáján maradván című szekciót bankvezetők (Rabobank Group, DNB Bank ASA, Bank Lombard Odier & Co. Ltd), miniszter (Kolumbiából) és ENSZ-tisztviselő nyitották meg. Magáért beszél. Egy pódiumbeszélgetésen pedig olyan „okosság” hangzott el (a Salesforce nevű, felhő-alapú informatikai nagycég vezetőjének, Marc Benioff szájából), hogy a levegő széndioxidtartalmát (!) nullára kell csökkenteni. Magyarul: keverik a szezont a fazonnal. A tisztességes szakértőket persze megfélemlítik. A davosi fórum ideje alatt történt (Londonban), hogy egy banki vezető elemzőt (Stuart Kirk, HSBC) azért függesztettek fel,

mert – interneten is elérhető - előadásában a klímaválságot „megalapozatlannak” és „túlzónak” nevezte.

Június elején – az első környezetügyi világkonferencia után ötven évvel – Stockholmban (az ENSZ 75/280/2021 számú közgyűlési határozata értelmében) évfordulós rendezvényt szerveztek. De vajon mi történt 1972-ben Stockholmban? „*Nem akarom a helyzetet dramatizálni, de azok szerint az információk szerint, amelyek nekem, mint az ENSZ főtitkárának rendelkezésemre állnak, - becslésem szerint e grémium tagjainak még kb. egy évtized áll rendelkezésére, hogy régi viszálykodásaikat elfelejtsék, és világtávlatú együttműködést kezdjenek a fegyverkezés megállítására, az ember életterének megjavítására, a népesedési robbanás megfékezésére és a fejlődéshez a szükséges impulzusok megadására. Ha nem jön létre egy ilyen világtávlatú partnerség a következő tíz esztendőn belül, akkor - félek, hogy az említett problémák olyan méreteket öltenek, hogy legyőzésük az emberi képességeket felülhaladja*” - nyilatkozta U Thant ENSZ-főtitkár 1969-ben. Ekkor jelentették be, hogy az emberi környezet kérdéseiről 1972 nyarán Stockholmban világkonferenciát rendeznek. A stockholmi konferencia ötletadója és főszervezője egy bizonyos Maurice Strong lett. (Neve a Magyar Hírlap hasábjain már többször szóba került.) A szervezőmunka keretében számos szakmai értekezletet tartottak. (Sőt 1971-ben – állítólag függetlenül – a Világgazdasági Fórum is megalakult. Annak a Klaus Schwabnak a vezetésével, aki később Maurice Strong alapító tagtársa lett a Földtanácsban, az ún. Earth Council-ban.) 1972 tavaszán napvilágot látott a Római Klub jelentése (Meadows et al. 1972), nyáron pedig sor került az ENSZ-konferenciára (United Nations Conference on the Human Environment, Stockholm, 1972. június 5-16.). Ezen számos politikai vezető volt jelen; a szocialista országok közül csak Jugoszlávia és Románia képviseltette magát. Magán a konferencián a harmadik világ attól tartott, hogy a környezeti problémák túlságos felnagyítása megakadályozza őket a szegénység felszámolásában. A konferencia elvi nyilatkozatában valós problémák (természeti erőforrás-megőrzés, megújuló-képesség, növény- és állatvilág-védelem, a nem megújuló erőforrások tékozlásának megakadályozása, a szennyezés korlátozása (öntisztító-képességen belül tartása), az óceáni környezeti katasztrófák megelőzése szerepelt. „Klímaváltozásról” nem esett szó a dokumentumokban, sem lehülés, sem felmelegedés formájában. Az 57. számú konferencia-javaslat az energiatermelés és -fogyasztás környezeti indikátorainak (szén-dioxid, kén-dioxid, oxidánsok, nitrogén-oxidok, hőkibocsátás, részecskékibocsátás, olajszennyezés, radioaktivitás) mérését, gyűjtését és monitorozását írta elő, arra alkalmas megfigyelési rendszerek segítségével. A stockholmi dokumentum meghatározta a környezeti oktatás-nevelés, valamint a környezetkutatás feladatait, és kiterjedt figyelmre a tömegmédiára. Határozatban döntöttek a működtetés módjáról: „*a környezeti programokat irányító tanács*”, valamint titkárság felállításáról, ami néhány hónapon belül létre is jött. Eddig szinte minden teljesen rendben lévőnek látszott. A programokat kiszolgáló kis titkárság (ahogyan még Stockholmban írták: „small secretariat”) ügyvezető igazgatója azonban Maurice Strong lett, aki egy ügynökség-szerű ENSZ-szervezetet alakított ki, ENSZ Környezeti Program (United Nations Environment Programme, UNEP) néven. A fejlődő országok megnyugtatására – akik nem örültek volna a globális környezeti kormányzásnak - az ENSZ-ügynökség székhelyét Nairobiba tették. Nos, az UNEP nem azon dolgozott, amit a politikusok a konferencián elmondtak, hanem amit a Kanadából és Svédországból Stockholmba vitt ún. civilek az utcán követeltek. (Vagyis amit a szervezők a szájukba adtak.) Beindult a gépezet: a nairobi UNEP egyre inkább „vezető globális környezeti főhatóság” („*the leading global environmental authority*”) néven kezdte magát illetni.

Az 50 éves évfordulóra kétezer-velahány nemzetközi szervezetet hívtak meg. Térségünkben olyanokat, mint a Közép-Európai Kezdeményezés, valamint a Közép- és a Kelet-európai Regionális Környezetvédelmi Központ. (Az előkészítő rendezvények előadói sorában Magyarországról a CEU Demokrácia Intézet adott előadót.) A Stockholm+50 nyilatkozat az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa által tavaly elismert „tisztá, egészséges és fenntartható környezethez való” emberi jogból kiindulva azt követeli, hogy a földrendszerben mindazt, ami az emberiséget a

„biztonságos működési térben” tartja, alapvető globális közjónak kell tekinteni, és ennek megvalósítása „sürgős felügyeletet igényel”. Észjárásuk szerint „a földrendszer működésének jellemzője a stabil éghajlat”, úgyhogy nem várhat tovább a „stabil éghajlat” globális közjóként való kinyilvánítása.

A földi éghajlat nyilvánvalóan egy nemlineáris, sokszoros visszacsatolással jellemezhető kaotikus rendszer. Magyarul: ember nélkül is szüntelenül változott, változik, és a jövőben is változni fog. Az ún. stabil éghajlat állítása: szemenszedett hazugság, ami ellen minden kutatónak, sőt épeszű embernek azonnal tiltakoznia kell(ene). És visszatérni az 1972-es gyökerekhez.

Nem csak az 1972-es stockholmi konferencia kerek évfordulója esik júniusra, hanem az 1992-es riói csúcse is. A Rio30 nagyrendezvényt Rio de Janeiro-ban októberben tartják meg (a városok elkötelezettségéről „a fenntartható fejlődés és az éghajlatváltozás elleni küzdelem” iránt). De az ENSZ szervez még óceán-konferenciát (Lisszabon, június 27–július 1.), magas szintű politikai fórumot (New York, július 5–15.). Novemberben sor kerül az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményében érdekelt felek 27. konferenciájára (COP27, Egyiptom), 2023 szeptemberében (az ENSZ 78. közgyűlési időszakának kezdetén) pedig jövőcsúcsot (Summit of the Future) tartanak. A 77. közgyűlési időszakra megválasztott közgyűlési elnök (Kőrösi Csaba) első nyilatkozata csak annyiban reményt keltő, amennyiben az általa javasolt jelmondatban (Megoldások a szolidaritás, a fenntarthatóság és a tudomány által) a tudományt, annak eredendő bizonytalanságát hajlandó és képes komolyan venni.

Ennek azonban kicsi az esélye. A rendezvények végeláthatatlanul, de nem véletlenszerűen (sztochasztikus módon) követik egymást, hanem központilag megtervezett (determinisztikus) láncolatban. Mint egy zenekari műben, aminek van zeneszerzője és karmestere. És persze zenészei is vannak. A lényeg az, hogy a világ legönzőbb hatalmasai (Davos) a legaltruistább idiótáik (Brüsszel és például Stockholm+50) asszisztálásával (és mindkettő háta mögött az ENSZ-szel) fülbemászóan csalogatják a világot a szakadék szélére és azon túlra. A két szélsőség sátáni egyvelege nem csak a földi tudományt sajátította ki, hanem – a stabil klíma hirdetésével – már Isten képében is tetszeleg.

Sopron, 2022. június 8.

Szarka László Csaba